

بنده ام بر من پیشی گرفت، پس بهشت را بر او حرام نمودم.

از جُنْدُب بن عبدالله رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «كَانَ فِيمَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ رَجُلٌ يَهْجُرُ، فَجَزَعُ؛ فَأَخَذَ سِكِّينًا فَحَزَّ بِهَا يَدَهُ، فَمَا رَقَا الدَّمُ حَتَّى مَاتَ. قَالَ اللَّهُ - عز وجل -: عَبْدِي بَادَرَنِي بِنَفْسِهِ، حَرَّمْتُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ»: «مردی از امت های پیشین زخمی شد و به خاطر آن بی تابی نمود و صبر نکرد، لذا چاقویی برداشت و دستش را قطع کرد. و به همین دلیل خونش بند نیامد تا اینکه فوت نمود. خداوند متعال فرمود: بنده ام بر من پیشی گرفت، پس بهشت را بر او حرام نمودم.»

[صحيح است] [متفق عليه]

رسول الله صلی الله علیه وسلم برای اصحابش داستان مردی از امت های پیشین را بازگو می کند که دچار زخمی دردناک شد و بی تابی کرد و از رحمت الله و شفای او نا امید گشت و به امید پاداش، بر درد و رنج ناشی از آن صبر و شکیبایی نکرد و چاقو را برداشت و دستش را قطع کرد؛ و این به دلیل ضعف ایمان و یقین در قلبش بود. و این رفتار وی باعث شد خونریزی وی ادامه پیدا کند تا اینکه بمیرد. لذا الله متعال فرمود: بنده ام از رحمت و شفای من نا امید شد و آن را بعید دانست و بر بلا و مصیبتی که گرفتارش نمودم صبر نکرد و در مورد جان خود عجله نمود و در حق خود مرتکب جنایت شد و گمان برد با کشتن خود، عمرش را کوتاه می کند؛ به همین دلیل بهشت را بر او حرام نمودم؛ و هرکس بهشت بر او حرام گردد، دوزخ جای اوست؛ و تردیدی نیست که عمل این شخص در علم ازلی الله متعال و مشیئت و قضا و قدر او بوده است.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/2981>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

